

(Отъ долния етажъ се чуватъ звуци на пияно)
(Дълго слуша и тръпне)

(Чува се фучение на автомобилъ и спирането)

Елена. (скача) Той е! (Надзърва презъ прозореца). Той! . . . Отваря входа. . . Не е забравилъ ключа! (Пакъ се огледва въ огледалото (Чуватъ се бързи крачки. Тя отваря вратата на антрето. Чува се гласа ѝ) А а-а! . . . Тъй си запъхтѣны! (Като влизатъ, тя го прегръща, цѣлуватъ се и дълго се гледатъ).

IV

Елена. Седни де! . . . Какъ си се запъхтѣлъ!

Самокосовъ. Дветѣ стълби ги взехъ на единъ дъхъ.

Елена. Моето златно момче! (Милва го).

Самокосовъ. А мжжъ ти, защо тъй неочаквано?

Елена. Получилъ телеграма отъ съдружника си въ Видинъ. Викалъ го по бърза работа.

Самокосовъ. (Недовърчиво) Кой знае?

Елена. Защо?

Самокосовъ. Днесъ го видѣхъ съедного, който като че ли ни е виждалъ въ киното.

Елена. Вѣчно съ твоитѣ страхове!

Самокосовъ. Видѣхъ го съ тая Лили Бърмова и нѣщо си шушукаха.

Елена. По-добре. Да имамъ козъ, че шушука съ такива паднали жени.

Самокосовъ. Тя е малко. . .

Елена. Не се боя. Но ти си много мнителенъ.